

POSTANOWIENIE

11 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 11 grudnia 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa T.K.

przeciwko T. w W.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej T.K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach

z 18 czerwca 2025 r., II Ca 235/25,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od T.K. na rzecz T. w W. 2700 złotych kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia do dnia doręczenia niniejszego postanowienia T.K. do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Powód T.K. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach z 18 czerwca 2025 r., zaskarżając ten wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący powołał się na wstępujące w sprawie istotne zagadnienia prawne:

1) Czy w świetle art. 67 ust. 2 pkt 7 i ust. 3 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (dalej: „u.u.o.”) sąd może odmówić przyjęcia za podstawę ustalenia szkody opinii technicznej dotyczącej obciążenia śniegiem dachu budynku i powoływać się wyłącznie na dane IMGW dotyczące obciążenia gruntu, pomimo że norma ustawowa przewiduje możliwość ustalania szkody „w oparciu o stan faktyczny i rozmiar szkód świadczący o działaniu zjawisk” w przypadku, gdy dane IMGW nie odzwierciedlają rzeczywistej sytuacji lokalnej?

2) Czy dla uznania szkody za powstałą w wyniku opadów śniegu w rozumieniu art. 67 ust. 2 pkt 7 u.u.o. konieczne jest stwierdzenie przekroczenia norm obciążenia śniegiem gruntu, czy też wystarczające jest wykazanie, że szkoda pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z nagromadzeniem śniegu i lodu na dachu budynku (art. 67 ust. 3 u.u.o.)?

Ponadto skarżący wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona powołując się na wskazane w skardze podstawy kasacyjne, w szczególności zarzuty naruszenia prawa materialnego.

W odpowiedzi na skargę pozwany wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu.

Skarżący w istocie nie sporządził uzasadnienia dla pierwszej przesłanki kasacyjnej, ograniczając się tylko do sformułowania zagadnień prawnych. Uzasadnienie wniosku w tym zakresie ogranicza się do jednego zdania: „Rozstrzygnięcie tej kwestii ma znaczenie dla praktyki stosowania prawa w licznych sprawach z zakresu ubezpieczeń obowiązkowych, w których pojawia się problem interpretacji pojęcia »opad śniegu« i zakresu ochrony ubezpieczeniowej”. Skarżący

nie przytoczył jednak jakichkolwiek argumentów wskazujących na istnienie poważnych wątpliwości prawnych odnośnie do przedstawionych zagadnień, poglądów orzecznictwa i doktryny oraz możliwych rozbieżnych interpretacji prawnych i racji jurydycznych stojących za każdą z nich. Uniemożliwia to Sądowi Najwyższemu uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Skarga kasacyjna jest natomiast oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia konkretnych przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi.

Skarżący nie wykazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Przede wszystkim nie może być skuteczny zabieg, którym się posłużył, powołując się w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na naruszenie przepisów wskazanych w ramach podstaw kasacyjnych. Są to przecież dwa odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej. Przestanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Ponadto, również w zakresie czwartej przesłanki kasacyjnej, powód nie sporządził uzasadnienia w sposób prawidłowy, gdyż poza przytoczeniem orzecznictwa Sądu Najwyższego związanego z wykładnią art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., uzasadnienie to również ogranicza się do jednego zdania: „W przedmiotowej sprawie taki charakter mają wskazane podstawy kasacyjne, a w szczególności zarzuty naruszenia prawa materialnego przez Sąd II instancji, co zostało

szczegółowo uzasadnione powyższą argumentacją zawartą w pkt I części merytorycznej niniejszej skargi i uzasadnia jej przyjęcie do rozpoznania przez Sąd Najwyższy”. Skarżący nie wskazał nawet, jakie przepisy zostały jego zdaniem naruszone w sposób kwalifikowany. Nie jest zaś rolą Sądu Najwyższego poszukiwanie argumentów uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w treści uzasadnienia skargi, a zwłaszcza podstaw kasacyjnych, jeżeli strona nie powołała ich we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a stosownie do art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych obciążył skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego.

(D.Z.)

[r.g.]